

► Της ΚΑΛΙΟΝΗΣ ΒΕΤΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ διάστημα υπόρχει αυξημένη κινητοποίηση και μεγάλη συμμετοχή σε όλες τις συγκεντρώσεις διεκδίκησης και διαμαρτυρίας που πραγματοποιούνται στη χώρα. Είτε πρόκειται για μεγάλα αστικά κέντρα είτε για μικρότερες πόλεις, η συμμετοχή του κόσμου, η εναντίωση, η δυναμικότητα κι ο παλμός αποδεικνύονται αντίστοιχα των μεγάλων κινητοποιήσεων της εποχής των μνημονίων 2010-2014.

Εκτιμάται ότι ένας αριθμός που προσεγγίζει τα 2,5 εκατ. κινητοποίηθηκαν, διαδήλωσαν και συμμετείχαν στις συγκεντρώσεις του τελευταίου διαστήματος.

Αφορμή των κινητοποιήσεων ήταν, σαφώς, το τραγικό δυστύχημα των Τεμπών αλλά και η νομοθετική ηρωτοβουλία της κυβέρνησης για την υπαγωγή του νερού σε καθεστώς ιδιωτικοποίησης. Πρόκειται για δύο σημαντικά γεγονότα που ξεπέγνουν από τον στενό και επαναλαμβανόμενο ορίζοντα της επικαιρότητας, υπερβαίνουν την πολιτική διαχείριση και δημιουργούν τομές στο ιστορικό συνεχές. Αποτελούν, κατά τη γνώμη διάκριση μεταξύ γεγονότος και συμβά-

Μεγάλες αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις: ρήξεις και πολιτικές αναγκαιότητες

Αποτελεί ευθύνη των προοδευτικών κομμάτων, και ειδικότερα του ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ., να ενσωματώσουν στον προγραμματικό τους λόγο τις κοινωνικές απαιτήσεις, ώστε μια σειρά από δημόσια αγαθά, όπως π.χ. το νερό, η ενέργεια, η στέγη, οι μεταφορές, να προστατευτούν πλήρως από τη λαίλαγα του νεοφιλελευθερισμού, ακόμα και με πρωτοβουλίες συνταγματικού τύπου

ντος, ένα *συμβάν*, κάτι απρόβλεπτο και ριζικότερο, που αναδιτάσει πλήρως την ιστορία, τις βεβαιότητες και τις προβλέψεις. Μετά τα Τέμπη, ειδικότερα, δεν μπορούμε να μιλάμε για εύλογες υποθέσεις και εκτιμήσεις, τα πάντα είναι ανοιχτά.

Ήταν, ωστόσο, κεραυνός εν αιθρία η μεγάλη κοινωνική κι-

νητοποίηση. Και πώς πρέπει να αντιμετωπίσει η Αριστερά και δη ο ΣΥΡΙΖΑ την πρωτοφανή εναντίωση στις κυβερνητικές επιλογές; Στο πρώτο σκέλος, τα Τέμπη και η ιδιωτικοποίηση του νερού ήταν πράγματι *συμβάντα*, αποτελέσαν ρήξεις στην καθημερινότητα. Σε πολιτικό επίπεδο, ωστόσο, μπορούμε να ανιχνεύσουμε κάποιες προϊήχουσες διασυνδέσεις. Η συσσωρευμένη δυναμικότητα και αποδοκιμασία των πολιτών για την ακρίβεια, τη διαφθορά, τις υποκλοπές, την καταστολή, τη διαχείριση της πανδημίας αποτέλεσαν το υπόστρωμα για την έκρηξη της κοινωνικής αγανάκτησης.

Τα δύο *συμβάντα*, όμως, αναδιέταξαν το σκηνικό, απελευθέρωσαν πλήρως την κοινωνική δυναμική: οργισμένοι αλλά και συνειδητοποιημένοι πολίτες, ζώντας το καφκικό αδιανόητο, διαδήλωσαν με μαζικότητα, εκφράζοντας την αντίθεση και την οργή τους στην απαξίωση του δημόσιου συμφέροντος και την εκχώρηση βασικών αγαθών στα

μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα. Δεν ήταν «λήθησι» ή μόνο μέλη

του ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ., όπως ανέφερε η κυβερνητική προπαγάνδα σε μια αγωνιώδη και αποτυχημένη προσπάθεια να υποτιμήσει τις κινητοποιήσεις. Αντίθετα, εκφράζουν μια κοινωνική δυναμική που διεκδικεί την επιστροφή της πολιτικής έναντι της επικοινωνιακής, την υπεράσπιση του κοινωνικού κράτους από την αποδιάρθρωση και την ιδιωτικοποίηση.

Επειτα από μια μακρά περίοδο φιλοτεχνημένης κοινωνικής συναίνεσης, καθώς το ελεγχόμενο μίντιακό περιβάλλον ανέκοψε τις ρωγμές και εξωραϊζε τον νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα των πολιτικών της Ν.Δ., έχουμε περάσει σε μια φάση ανώλετης

της πρωτοκαθεδρίας, όπου η κυβέρνηση σύρεται ασθμαίνοντας πίσω από τις εξελίξεις περιμένοντας το αναπόδραστο τέλος της. Ωστόσο, το κρισιμικό γεγονός δεν είναι, μόνο, η πολιτική πτώση της Ν.Δ. Αλλά, κι εδώ ερχόμαστε στο δεύτερο ερώτημά μας, κρισιμότερη είναι η αντιμετώπιση της πρωτοφανούς δυναμικής από τα δημοκρατικά κόμματα που συνεκτιμούν και εμπνεύχουν τα κοινωνικά αιτήματα στη

διαμόρφωση της πολιτικής τους.

Αποτελεί ευθύνη των προοδευτικών κομμάτων, και ειδικότερα του ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ., να ενσωματώσουν στον προγραμματικό τους λόγο τις κοινωνικές απαιτήσεις, ώστε μια σειρά από δημόσια αγαθά, όπως π.χ. το νερό, η ενέργεια, η στέγη, οι μεταφορές, να προστατευτούν πλήρως από τη λαίλαγα του νεοφιλελευθερισμού, ακόμα και με πρωτοβουλίες συνταγματικού τύπου. Μόνο με αυτές τις προτάσεις θα απαντηθούν τα βασικά και αγωνιώδη ερωτήματα των εκατομμυρίων διαδηλωτών που διατρανώνουν το αυτονόητο: Καμία ανάλεια ζωής δεν μπορεί να είναι θυσία, κανείς άνθρωπος που διαδραμάτίζει για την υπερασπίση του ανθρώπινου έναντι του κέρδους ή για την προστασία των δημοσίων αγαθών δεν είναι άφρων.

Η υπεράσπιση της αυτονομίας αλλά και της αξιοπιστίας της πολιτικής και η συγκρότηση ενός συμπεριληπτικού προοδευτικού λόγου αποτελούν προκλήσεις για την κοινωνία και την Αριστερά. Οι απαντήσεις στην ικανοποίηση αυτών των αναγκών θα κρίνουν το πολιτικό μέλλον των κομμάτων, αλλά, κυρίως, θα προδιαγράψουν την ευημερία, την προοπτική, την ισότητα και τη δικαιοσύνη στη χώρα μας.

Βουήτους ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ.
Π.Ε. Κολώνης, επιμελητής